

Arrest

nr. 178 749 van 30 november 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 29 juli 2016 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 juli 2016 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2016.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER, die loco advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 juli 2016 worden de verzoekende partijen een inreisverbod gegeven. Dit zijn de bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

"INREISVERBOD

Aan de mevrouw, die verklaart te heten^:

Naam: I. (...)

Voornaam: M. (...)

Geboortedatum: 02.04.1972

Geboorteplaats: Turija

Nationaliteit: Servië

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen®, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 14.07.2016 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ *10 voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*

El 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldige inreisstempel.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten aan haar betekend op 26.05.2011 (bijlage 13qq), 23.11.2011 (bijlage 13) en 13.05.2013 (bijlage 13).

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien meerdere malen door de stad Turnhout geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74.11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldige inreisstempel.

Het is daarom dat een inreisverbod van 3 jaar wordt opgelegd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

☐ *voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of*

El een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

Betrokkenes asielaanvraag en aanvragen tot medische regularisatie (die helemaal niet onredelijk lang hebben geduurd) werden negatief afgesloten, waaruit kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt. Ook de regularisatieaanvraag op grond van humanitaire redenen werd negatief afgesloten.

Betrokkene verwijst naar de scholing van haar minderjarige kinderen, echter het recht op onderwijs is geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RW, nr. 125.845 van 20/06/2014). Het feit dat betrokkenes kinderen hier naar school gaat, kan echter niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Bovendien, behoeven de kinderen van betrokkene geen school of speciale infrastructuur die niet beschikbaar zou zijn in het land van herkomst. Het recht op onderwijs strekt er evenwel niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140). Evenmin kan uit recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend worden indien het onderwijs in land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België.

Het volledige gezin dient terug te keren naar het land van herkomst zodat artikel 8 EVRM eveneens gerespecteerd wordt.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

"INREISVERBOD

Aan de heer, die verklaart te heten^:

Naam: I. (...)

Voornaam: D. (...)

Geboortedatum: 10.11.1972

Geboorteplaats: Bijjaca

Nationaliteit: Servië

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,
voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen®, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 14.07.2016 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

□ 10 voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

El 2° een vroegere beslissing töt verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldige inreisstempel.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten aan haar betekend op 26.05.2011 (bijlage 13qq), 23.11.2011 (bijlage 13) en 13.05.2013 (bijlage 13).

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien meerdere malen door de stad Turnhout geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74.11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldige inreisstempel.

Het is daarom dat een inreisverbod van 3 jaar wordt opgelegd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

□ voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of

El een vroegere beslissing töt verwijdering werd niet uitgevoerd

Betrokkenes asielaanvraag en aanvragen tot medische regularisatie (die helemaal niet onredelijk lang hebben geduurd) werden negatief afgesloten, waaruit kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt. Ook de regularisatieaanvraag op grond van humanitaire redenen werd negatief afgesloten.

Betrokkene verwijst naar de scholing van haar minderjarige kinderen, echter het recht op onderwijs is geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RW, nr. 125.845 van 20/06/2014). Het feit dat betrokkenes kinderen hier naar school gaat, kan echter niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Bovendien, behoeven de kinderen van betrokkene geen school of spéciale infrastructuur die niet beschikbaar zou zijn in het land van herkomst. Het recht op onderwijs strekt er evenwel niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140). Evenmin kan uit recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend worden indien het onderwijs in land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België.

Het volledige gezin dient terug te keren naar het land van herkomst zodat artikel 8 EVRM eveneens gerespecteerd wordt.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partijen betogen als volgt:

"2.2.1. SCHENDING VAN ART. 74/13 VREEMDELINGENWET IUO. SCHENDING VAN DE MATERIELE MOTIVERINGSVERPLICHTING (ARTT. 1-3 WET 29 JULI 1991 IUO. ART. 62 VREEMDELINGENWET) IUO. SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL

De bestreden beslissingen houden geen, minstens onvoldoende rekening met het geven dat de zoon Elham reeds vijf jaar lang school loopt in het buitengewoon onderwijs (MPI DE MAST in Kasterlee).

Ten onrechte stelt de bestreden beslissing dat de kinderen van verzoekers geen school of speciale structuur behoeven welke in het land van herkomst niet beschikbaar zou zijn.

Uit de stukken blijkt duidelijk dat Elham wel degelijk nood heeft aan buitengewoon onderwijs en dat dit onderwijs niet kan worden geboden in het land van herkomst.

Terzake kan nuttig worden verwezen naar volgende stukken (stuk 4):

- het verslag van het CLB KEMPEN dd. 25.03.11; het individueel handelingsplan dd. Oktober 2011;
- de motiveringsbrief van het CLB m.b.t. de verwijzing naar het buitengewoon basisonderwijs dd. 02.12.11;
- attest van dhr. HASANI m.b.t. de onmogelijkheid om buitengewoon onderwijs te volgen;
- medisch attest van dr. VERSTRAETE dd. 22.07.16:

De bestreden beslissing is aldus gesteund op manifest onjuiste feitelijke gegevens zodat een schending van de materiële motiveringsplicht (ex art. 62 Vreemdelingenwet en artt. 1-3 van de Wet van 29 juli 1991) i.u.o. de zorgvuldigheidsplicht kan worden weerhouden.

Voorgaande is eveneens constitutief voor een schending van art. 74/11 Vreemdelingenwet, dat immers volgende verplichting oplegt aan de Staatssecretaris om rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval.

Door geen rekening te houden met de bijzondere omstandigheid dat Elham nood heeft aan buitengewoon onderwijs, schendt de Staatssecretaris art. 74/11 Vreemdelingenwet.

2.2.2. SCHENDING VAN DE MATERIELE MOTIVERINGSVERPLICHTING (ARTT. 1- 3 WET 29 JULI 1991 I.U.O. ART. 62 VREEMDELINGENWET) I.U.O. SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL

De bestreden beslissing stelt geheel ten onrechte dat de asielaanvraag en de medische regularisaties niet onredelijk lang hebben geduurd:

- de asielprocedure heeft geduurd van 19 december 2007 tot en met 30 augustus 2010, hetzij bijna 3 jaar lang;
- de medische regularisatie heeft bijna 2 jaar in beslag genomen (van 30.07.2009 t.e.m. 12.05.11)
- verzoekers beschikten aldus gedurende 3 jaar en 6 maanden over een attest met immatriculatie derwijze de kinderen na afloop van de procedures ca. 4 schooljaren hadden doorlopen;

De boude stelling dat de procedures van verzoekers "helemaal niet onredelijk lang hebben geduurd" mist derhalve feitelijke grondslag, zodat ook om die reden een schending van de materiële motiveringsplicht kan worden weerhouden.

2.2. NOPEN DE GEZINSEENHEID VAN VERZOEKERS

Verzoekers en de minderjarige kinderen vormen een gezinseenheid in de zin van art. 8 EVRM.

De eerbiediging van de gezinseenheid en van art. 8 EVRM vergt dat de bestreden beslissingen van de onderscheiden gezinsleden eenzelfde lot ondergaan; de schorsing van het ene bevel om het grondgebied te verlaten dient derhalve ook de schorsing van de andere bevelen voor gevolg te hebben."

2.2. Waar de verzoekende partijen een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet opwerpen, wijst de Raad erop dat dit artikel betrekking heeft op een verwijderingsmaatregel, terwijl in casu de bestreden beslissingen inreisverboden zijn. De schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan dan ook niet dienstig worden aangehaald in onderhavige procedure.

2.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geven de bestreden beslissingen duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissingen zijn genomen. Zo wordt verwezen naar artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet en wordt gesteld dat de verwijderingsbeslissing gepaard gaat met het thans bestreden inreisverbod omdat verzoekende partijen geen gevolg hebben gegeven aan diverse hen betekende bevelen om het grondgebied te verlaten.

Verder wordt een overzicht van de door de verzoekende partijen doorlopen procedures gegeven die telkens een negatieve afloop kenden voor verzoekende partijen. Wat betreft de scholing van de

kinderen wordt gemotiveerd dat het recht op onderwijs geen absoluut recht is en niet betekent dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RW 20 juni 2014, nr. 125.845). Verder wordt als volgt gesteld: *“Betrokkene verwijst naar de scholing van haar minderjarige kinderen, echter het recht op onderwijs is geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RW, nr. 125.845 van 20/06/2014). Het feit dat betrokkene kinderen hier naar school gaat, kan echter niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Bovendien, behoeven de kinderen van betrokkene geen school of spéciale infrastructuur die niet beschikbaar zou zijn in het land van herkomst. Het recht op onderwijs strekt er evenwel niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140). Evenmin kan uit recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend worden indien het onderwijs in land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België.*

Het volledige gezin dient terug te keren naar het land van herkomst zodat artikel 8 EVRM eveneens gerespecteerd wordt.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar”.

Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

2.4. Waar de verzoekende partijen inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de bestreden beslissingen, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.6. Verzoekende partijen betogen in essentie dat er geen, minstens onvoldoende rekening werd gehouden met het gegeven dat hun jongste kind school loopt in het buitengewoon onderwijs. Er worden tal van stavingsstukken voorgelegd waaruit de noodzaak van buitengewoon onderwijs blijkt alsook van het feit dat dit onderwijs niet verkregen kan worden in Bilac, Servië.

2.7. De Raad stelt uit nazicht van het administratief dossier vast dat verzoekende partijen tot tweemaal toe een regularisatieaanvraag van hun verblijfstoestand hebben ingediend. Bij de regularisatieaanvraag die eind 2011 werd ingediend, lagen eveneens stukken voor aangaande het feit dat het jongste kind van verzoekende partijen een zwakke begaafdheid zou vertonen en aldus doorverwezen werd naar het buitengewoon basisonderwijs van het type 1. Naar aanleiding van deze aanvraag heeft het bestuur op 26 april 2013 een onontvankelijkheidsbeslissing getroffen waarbij zij erop wees dat er niet werd aangetoond dat de scholing niet in het herkomstland kan verkregen worden. Inderdaad blijkt dat verzoekende partijen enkel stukken voorlegde waaruit de nood aan buitengewoon onderwijs voor hun jongste kind bleek, maar dat geen enkel stuk werd voorgelegd waaruit blijkt dat dergelijk onderwijs niet in het herkomstland kan verkregen worden.

Thans leggen verzoekende partijen een attest voor van de gemeente Bujanoc in Servië dat op 30 november 2011 werd opgemaakt. Hoewel dit aldus al een oud stuk betreft, hebben verzoekende partijen nagelaten dit stuk in kader van hun regularisatieaanvraag kenbaar te maken aan het bestuur, dit terwijl ze daartoe nochtans ruimschoots de kans hadden. Bovendien doet dit stuk ook geen afbreuk aan de vaststellingen in de bestreden beslissingen dat *“betrokkene niet aantoonde dat een scholing niet in het*

land van herkomst kan verkregen worden.” Immers, uit lezing van het attest dat verzoekende partijen thans naar voren brengen, blijkt immers enkel dat in de gemeente Bujanoc geen bijzonder onderwijs voorhanden is, maar dit doet geen uitspraak over de rest van Servië. De vaststelling van de verwerende partij dat verzoekende partijen niet aantonen dat de scholing – en aldus ook de buitengewone – niet kan verkregen worden in het herkomstland wordt bovendien ondersteund door het desbetreffende attest waar gesteld wordt dat ouders die de middelen hebben om hun kind aangepast onderwijs te laten volgen verplicht zijn hun kinderen naar andere plaatsen te sturen die soms tientallen of verdere kilometers van de gemeente liggen. Het loutere feit dat in één bepaalde gemeente geen bijzonder onderwijs voorzien is, maakt niet dat verzoekende partijen zich niet in een plaats in het herkomstland kunnen vestigen waar dergelijk onderwijs wel wordt geboden. Bovendien kunnen daarnaast ook vragen gesteld worden bij de actualiteitswaarde van het voorgelegd attest, nu dit reeds dateert van 2011 en er niet kan uitgesloten worden dat de situatie wat betreft het aanbieden van buitengewoon onderwijs in Bujanoc thans gewijzigd is, nu het attest zelf stelt dat het de laatste jaren de hoofdbezigheid is van het gemeentelijk departement voor onderwijs om kinderen met een handicap onderwijs te bieden.

Het is dan ook geenszins kennelijk onredelijk of onjuist dat de verwerende partij in de bestreden beslissingen besluit: *“Bovendien, behoeven de kinderen van betrokkene geen school of speciale infrastructuur die niet beschikbaar zou zijn in het land van herkomst.”* Inderdaad, zoals uit voorgaande bespreking blijkt, hebben verzoekende partijen niet aannemelijk gemaakt dat hun kinderen geen onderwijs kunnen genieten of nog, dat er voor het jongste kind, geen buitengewoon onderwijs beschikbaar is in Servië.

2.8. Verzoekende partijen voeren eveneens de schending aan van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet waaruit blijkt dat het bestuur rekening moet houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Nu verzoekende partijen met betrekking tot deze aangevoerde schending opnieuw verwijzen naar hetgeen zij uiteengezet hebben met betrekking tot het buitengewoon onderwijs van hun jongste kind, kan volstaan met een verwijzing naar de bespreking hoger waaruit blijkt dat de verwerende partij niet kennelijk onredelijk of onterecht heeft geoordeeld dat niet blijkt dat de scholing niet in het herkomstland kan verkregen worden.

Een schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.9. Verzoekende partijen betogen nog dat het onredelijk is om te stellen dat hun asielaanvraag en medische regularisaties niet onredelijk lang hebben geduurd. Zo heeft de asielpprocedure bijna drie jaar in beslag genomen en de medische regularisatie bijna twee jaar.

2.10. De Raad merkt evenwel op dat elke asielaanvraag en elke aanvraag om machtiging tot verblijf afzonderlijk wordt behandeld. Bovendien wordt door de vreemdelingenwet geen termijn voorzien waarbinnen deze aanvragen behandeld moeten worden. Het kan de administratie niet ten kwade worden geduid de zaken zorgvuldig te hebben onderzocht en hiervoor de nodige tijd te hebben genomen. Een termijn van nog geen drie jaar voor de behandeling van een asielaanvraag en een termijn van nog geen twee jaar voor de behandeling van twee medische regularisatieverzoeken kan geenszins als onredelijk worden beschouwd. Rekening houdend met het feit dat verzoekende partijen de mogelijkheid hadden om aanvullingen in te dienen, dat elke aanvraag individueel moet worden onderzocht en beoordeeld en dat wordt aangenomen dat de desbetreffende bevoegde diensten een groot aantal aanvragen te behandelen hebben kan een dergelijke behandelingstermijn niet als onredelijk lang worden beschouwd. Bovendien gaan verzoekende partijen eraan voorbij dat hun legaal doch precair verblijf minder dan vier jaar heeft geduurd waarbij zij wisten dat zij bij een eventuele negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Nu het legaal doch precair verblijf minder dan vier jaar heeft geduurd en tevens blijkt dat dit legale doch precaire verblijf al sinds mei 2011 verlopen is, hetgeen reeds meer dan vijf jaar geleden is en verzoekende partijen zich sindsdien in illegaal verblijf nestelen, kan het geenszins kennelijk onredelijk noch onterecht worden genoemd dat de verwerende partij tot het besluit komt dat de door de verzoekende partijen doorlopen procedures niet onredelijk lang hebben geduurd en dat hen de voorbije jaren verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten werden gegeven dewelke de verzoekende partijen zonder meer naast zich hebben neergelegd, wat bewijst dat zij zich nestelen in illegaal verblijf zodat een inreisverbod van drie jaar proportioneel is.

2.11. Met hun betoog tenslotte dat ze een gezinseenheid vormen en dat de bestreden beslissingen elkaars lot aldus volgen, tonen verzoekende partijen evenmin een schending aan van artikel 8 EVRM. Zoals uit de motieven van de bestreden beslissingen blijkt respecteren de bestreden beslissingen de

gezinseenheid van verzoekende partijen nu zij ingevolge hun illegale verblijfssituatie allemaal het Belgische grondgebied moeten verlaten.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend zestien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER